

POVOLÁNÍ K NÁSLEDOVÁNÍ

Exodus 3, 1 – 17:

Mojžíš pásal ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze. Jednou vedl ovce až za step a přišel k Boží hoře, k Chorébu. Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojžíš viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. Řekl si : „Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.“ Hospodin viděl, že odbočuje, aby se podíval. I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ Odpověděl: „Tu jsem.“ Řekl: „Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“ Mojžíš si zakryl tvář, neboť se bál na Boha pohledět. Hospodin dále řekl: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho poháněčů. Znam jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem, na místo Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců. Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ Odpověděl: „Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ Avšak Mojžíš Bohu namítl: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vašich otců. Až se mě však zeptají,

jaké je jeho jméno, co jim odpovím?“ Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ Bůh dále Mojžíšovi poručil: „Řekni Izraelcům toto: ‚Posílá mě k vám Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.‘ To je navěky mé jméno, jím si mě budou připomínat od pokolení do pokolení. Jdi, shromažď izraelské starší a pověz jim: ‚Ukázal se mi Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, a řekl: Rozhodl jsem se vás navštívit, vím, jak s vámi v Egyptě nakládají, a prohlásil jsem: Vyvedu vás z egyptského ujařmení do země Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců, do země oplývající mlékem a medem.‘

Evangelium podle Marka 3, 13 – 15:

“Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat a aby měli moc vymítat zlé duchy.”

Terrence Malick natočil velmi zajímavý film s názvem *Skrytý život*, který uměleckým způsobem ztvárňuje příběh Franze Jägerstättera, rakouského sedláka, který za 2. světové války odmítl sloužit v německé armádě a byl za to popraven. Do vyprávění vkládá událost, která hrála důležitou roli v jeho rozhodnutí: V kostele naslouchá malíři, který tam tvoří fresky a říká: „Vytváříme obdivovatele. Netvoříme následovníky. Kristův život je nárok.“

Můžeme říci, že křesťanská zbožnost a její teologická reflexe se skutečně pohybuje v

jakémsi napětí: mezi úctou ke Kristu Zachránci a Pánu a následováním pozemského Ježíše, mezi vírou jako útěchou v těžkostech života a radikální výzvou k jednání a nesení kříže.

V evangeliu jsme dnes slyšeli o Ježíšově ustanovení apoštolů: „Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat a aby měli moc vymítat zlé duchy.“ Evangelista doslova hovoří o „utvoření“ Dvanácti. Je to tedy programový text, který hovoří o tom, co je pro církev konstitutivní, z čeho se rodí a

co jejím posláním. Tento velmi stručný text v sobě zahrnuje celou šíři křesťanského života a povolání. Od reformace si uvědomujeme, že povolání Kristem se nevztahuje pouze zvláštní službu v církvi. Také pekař nebo švec může svou práci chápat jako povolání a podílení se na Božím díle. Ne náhodou nám dnes obecný pojem zaměstnání v podstatě splývá s tím původně nábožensky chápaným povoláním.

Hospodin volá každého z nás na zvláštní místo v životě a týká se to i civilních věcí. Prožívat Boží povolání v každodennosti naší světské práce je důležité. Evangelijní povolání je ale především

povoláním k tomu být učedníky Ježíše Krista, které se týká všech a které není možné ztotožnit s nějakým zaměstnáním. Jeho základ není ve vykonávání konkrétní činnosti, ale ve vazbě na Ježíšovu osobu. Všimněme si, že povolání učedníků v evangeliu má dvojí podobu.

Je to povolání ke specifickému úkolu. Pro apoštoly, „aby je posílal kázat a aby měli moc vymítat zlé duchy“, tedy podílet se slovy a činy na osvobozujícím Kristově díle spásy a na příchodu Božího království. Ale je to – na prvním místě – povolání k tomu, „aby byli s ním“, tedy aby zůstávali v jeho blízkosti a sami setrvali v naslouchání jeho slovu a společenství s ním.

Jednání, služba v Ježíšově jménu předpokládá

spolubytí s ním. *Agere sequitur esse*, zní stará scholastická zásada. Nejprve je bytí, pak teprve jednání.

Něco podobného nacházíme i v prvním čtení. Mojžíš se setkává s Hospodinem v hořícím keři, prožívá mysterium fascinans et tremendum zkušenosti víry. A teprve pak ho Bůh posílá vysvobodit jeho lid. Říká mu nejprve: Pojď. A teprve pak Jdi. Tak aspoň s některými překlady můžeme vnímat napětí mezi 10. a 16. veršem, kde se sloveso halacha objevuje v různých podobách. Podle překladu Pavlíkova říká Hospodin Mojžíšovi nejprve v 10. verši: „Nyní tedy pojď, ať tě mohu poslat k faraónovi.“ A teprve pak v 16. verši zazní jednoznačné: Jdi. Nejprve pozvání, poté poslání. Nejprve obdarování, pak úkol. *Gabe und Aufgabe*.

Je tu vyjádřena základní dynamika křesťanského

života, která je univerzální a která se týká i nás dnes: naslouchání a jednání, modlitba a práce, akce a kontemplace, mystika a služba. Být s Ježíšem a nechat se jím poslat tam, kde je třeba. Oby pól tvoří nerozdělitelnou jednotu a současně potřebují také zvláštní čas a prostor. To patří obecně ke křesťanskému životu a zvláště k povolání těch, kdo přijímají službu Božího slova nebo diakonie. Nakonec jsou obě dvě dimenze vyjádřeny v pojmu následování Krista.

Následovat znamená jít stejnou cestou jako Ježíš, podílet se na jeho díle. Ale doslova to značí jít za ním.

Kdo jde za někým, má ho stále na očích, dívá se na něj a naslouchá mu. Jen tak ho může také napodobovat a jít v jeho stopách.

Mgr. Karel Šimr, Ph.D.

odborný asistent

Katedra sociální a charitativní práce

Teologická fakulta

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

